

El gran foc dels garbons

Vicent Andrés Estellés

El gran foc dels garbons

97

Mossegador, arrapador, tenaç
ens empenyia aquell amor, infame,
determinava situacions;
ens queixàvem els dos, els dos bramàvem.

Jéiem els dos, al capdavall, les víctimes.
Reien els déus, mirant-nos escampats
per sobre el cobertor, sobre els llençols
del llit august, desencolat d'amor.

La teua mare entrava amb una safa
sense mirar-nos, sense dir-nos res,
comprent tantes coses, massa coses.

M'abotonaves, agraïda, jo
atarantat, dempeus, i en acabar
sempre em besaves el darrer botó

103

Em posareu entre les mans la creu
o aquell rosari humil, suau, gastat,
d'aquelles hores de tristesa i por,
i ja ninguna amenitat. Després

tancaren el taüt. No vull que em vegem.
A l'hora justa vull que a Burjassot,
a la parròquia on em batejaren,
toquen a mort. M'agradaria, encara,

que alguna dona del meu poble isqués
al carrer, inquirint: «Que qui s'ha mort?»
I que li donen una breu notícia:

«És el fill del forner, que feia versos».
Més cultament encara: «El nét major
de Nadalet». Poseu-me les ulleres.